

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2020. július 16.*

„Fellebbezés – Európai uniós védjegy – 207/2009/EK rendelet – A tigha európai uniós szóvédjegy bejelentése – A TAIGA korábbi európai uniós védjegy jogosultja által benyújtott felszólalás – A védjegybejelentés részbeni elutasítása – A 8. cikk (1) bekezdésének b) pontja – Az összetéveszthetőség értékelése – Az ütköző megjelölések fogalmi hasonlóságának értékelése – A 42. cikk (2) bekezdése – A korábbi védjegy tényleges használatának igazolása – A használat igazolása az »árak vagy szolgáltatások egy része« vonatkozásában – Az áruk önálló alkategóriájának meghatározása”

A C-714/18. P. sz. ügyben,

az **ACTC GmbH** (székhelye: Erkrath [Németország], képviselik: V. Hoene, S. Gantenbrink és D. Eickemeier Rechtsanwälte)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. november 14-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselet: D. Gája, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Taiga AB** (székhelye: Varberg [Svédország], képviselik: C. Eckhartt, A. von Mühlendahl, K. Thanbichler-Brandl és C. Fluhme Rechtsanwälte)

beavatkozó fél az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: A. Arabadjiev tanácselnök, T. von Danwitz és A. Kumin (előadó) bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2019. december 19-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével az ACTC GmbH az Európai Unió Törvényszéke 2018. szeptember 13-i ACTC kontra EUIPO – Taiga (tigha) ítéletének (T-94/17, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2018:539) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) negyedik fellebbezési tanácsa 2016. december 9-i – a Taiga AB és az ACTC közötti felszólalási eljárásra vonatkozó –, határozatának (R 693/2015-4. sz. ügy, a továbbiakban: vitatott határozat) hatályon kívül helyezésére irányuló keresetét.

Jogi háttér

- 2 Az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendeletet (HL 2009. L 78., 1. o.; helyesbítés: HL 2017. L 142., 104. o.) módosította a 2015. december 16-i (EU) 2015/2424 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2015. L 341., 21. o.), amely 2016. március 23-án lépett hatályba. A 2015/2424 rendelettel módosított 207/2009 rendeletet később – 2017. október 1-jei hatállyal – hatályon kívül helyezte és felváltotta az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.). A szóban forgó védjegybejelentés benyújtásának időpontjára tekintettel azonban, amely a jelen esetben 2012. december 28., és amely az alkalmazandó anyagi jog meghatározása céljából döntő jelentőségű, a jelen jogvitára a 207/2009 rendelet eredeti változatának anyagi jogi rendelkezései irányadók (lásd ebben az értelemben: 2019. július 4-i FTI Touristik kontra EUIPO ítélet, C-99/18 P, EU:C:2019:565, 2. pont).

- 3 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja kimondja:

„(1) A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[...]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.”

- 4 E rendelet 15. cikke (1) bekezdésének első albekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg [az európai uniós] védjegy tényleges használatát [az Európai Unióban] az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, [az európai uniós] védjegyoltalomra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.”

- 5 Az említett rendelet 42. cikkének (2) bekezdése értelmében:

„Ha a felszólalást korábbi [európai uniós] védjegy jogosultja nyújtotta be, a bejelentő kérelmére igazolnia kell, hogy [az európai uniós] védjegybejelentés bejelentési napját vagy elsőbbségi napját megelőző öt évben a felszólalás alapjául szolgáló korábbi [európai uniós] védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő és a felszólalásban hivatkozott árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban [az Unióban] megkezdte, vagy kellőképpen igazolja a használat elmaradását, feltéve, hogy a korábbi

[európai uniós] védjegyet a szóban forgó időpontnál legalább öt évvel korábban lajstromozták. Ilyen igazolás hiányában a felszólalást el kell utasítani. Ha a korábbi [európai uniós] védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak az érintett áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.”

- 6 Ugyanezen rendelet 43. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A bejelentő az [európai uniós] védjegybejelentést bármikor visszavonhatja, illetve az abban szereplő árujegyzéket bármikor korlátozhatja. Ha a bejelentést már meghirdették, a visszavonást vagy a korlátozást is meg kell hirdetni.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

- 7 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–10. pontja ismerteti. A jelen eljárás szempontjából ezen előzmények a következőképpen foglalhatók össze.
- 8 A fellebbező 2012. december 28-án a 207/2009 rendelet alapján európai uniós védjegy lajstromozása iránti kérelmet nyújtott be az EUIPO-hoz. A lajstromoztatni kívánt védjegy a „tigha” szómegjelölés (a továbbiakban: vitatott védjegy) volt.
- 9 A bejelentést többek között a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás (a továbbiakban: Nizzai Megállapodás) szerinti 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában tették, a következő leírással:

„Ruházati cikkek, cipők, kalapárúk; Kosztümök; Műbőr ruházat; Ruházat gépkocsivezetőknek; Ruházat, ruhaneműk; Női ruhák; Gabardinok [ruházat]; Övek [ruházat]; Magas szárú cipők; Kesztyűk [ruházat]; Ing-szatlik; Ingek; plasztronok; Facipők; Nadrágok; Kalapok; Dzsekik; Dzsörzék [ruházat]; Matrózblúzok; Kerek papi sapkák; Csuklyák, kapucnik [ruházat]; Készruhák; Fejfedők [kalapárúk]; Fűzővédők; Ingmellek [csipkés]; Bőrruházat; Elasztikus [sztreccs] nadrágok; Alsóneműk; Kabátok; Szörmebéleléses kabátok; Sapkák; Szemellenzők [sapkán]; Felsőruházat; Fülvédők [ruházat]; Kezeslábasok [felsőruházat]; Parkák; Pelerinek; Vízhatlan ruházat; Szoknyák; Szandálok; Nyaksálak, Cipők; Talpak lábbelikhez; Lábbeli felsőrészek; Kaplik, cipőorrok; Lábbelik; Munkaruhák, munkaköpenyek; Síkesztyűk; Alsónadrágok, rövid; Zoknik; Magas szárú lábbelik; Cipőfelsőrészek; Fejszalagok [ruházat]; Harisnyakötő szalagok; Harisnyák; Harisnyanadrágok; Melegítők, szvetterek; Pólók; Dzsömper ruhák; Sporttrikók; Felsőkabátok, felöltők; Egyenruhák; Izzadságfelszívó alsóneműk; Alsónadrágok; Öltözékek vízisíeléshez; Mellények; Hurkolt/kötöttárúk; Cilinderek, kürtőkalapok”.

- 10 Az európai uniós védjegybejelentést az *Európai Unió Védjegyértéktárá* 2013. január 16-i 2013/011. számában hirdették meg.
- 11 2015. április 12-én a Taiga, az elsőfokú eljárásban részt vevő beavatkozó fél felszólalást nyújtott be a bejelentett védjegynek többek között a jelen ítélet 9. pontjában említett áruk tekintetében történő lajstromozásával szemben.
- 12 A felszólalás a TAIGA korábbi európai uniós szóvédjegyén alapult, amelynek árujegyzékében többek között a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó áruk szerepeltek, az alábbi leírással:

„Ruházati cikkek, felsőruházat, alsóneműk; lábbelik; fejdíszek (kalapok) és kalapárúk; munkacipők és -csizmák; munkaköpenyek; kesztyűk; övek és zoknik”.

- 13 A felszólalás alátámasztására hivatkozott jogalap a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja volt.
- 14 Az EUIPO felszólalási osztálya 2015. február 9-i határozatával elutasította a Taiga által benyújtott felszólalást.
- 15 2015. szeptember 28-án a Taiga fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz a felszólalási osztály említett határozata ellen.
- 16 Az EUIPO negyedik fellebbezési tanácsa (a továbbiakban: fellebbezési tanács) a vitatott határozattal részben hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály említett határozatát a szóban forgó, a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó áruk összessége tekintetében, és ennek következtében ezen áruk vonatkozásában elutasította a lajstromozás iránti kérelmet. A fellebbezési tanács úgy ítélte meg, hogy a korábbi védjegy használatát az említett 25. osztályba tartozó, a bejelentett védjegy árujegyzékében szereplő árukkal azonos, vagy azokhoz hasonló egyes áruk tekintetében bizonyították, az ütköző megjelölések vizuális szempontból nagyon hasonlóak, hangzásbeli szempontból – legalábbis az angol nyelvű fogyasztók számára – azonosak, és hogy e megjelölések az érintett vásárlóközönség nagyobb része számára egyetlen fogalommal sem kapcsolhatók össze. E körülmények között a fellebbezési tanács megállapította, hogy a vásárlóközönség képzetében fennáll a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett összetévesztés veszélye a fenti 25. osztályba tartozó áruk vonatkozásában.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 17 A Törvényszék Hivatalához 2017. február 13-án benyújtott keresetlevéllel a fellebbező a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetet terjesztett elő.
- 18 Keresetének alátámasztásaként a fellebbező két jogalapra hivatkozott, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének, a másodikat pedig e rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapította.
- 19 A megtámadott ítélettel a Törvényszék a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei

- 20 A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:
- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet és a megtámadott határozatot;
 - másodlagosan helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, és utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, és
 - az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.
- 21 Az EUIPO azt kéri, hogy a Bíróság:
- utasítsa el a fellebbezést, és
 - a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

22 A Taiga azt kéri, hogy a Bíróság:

- utasítsa el a fellebbezést, és
- a fellebbezőt kötelezze az eljárás költségeinek viselésére, a részéről felmerült költségeket is beleértve.

A fellebbezésről

23 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik, amelyek közül az első a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének, a másodikat pedig e rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapítja.

Az első jogalapról

A felek érvei

- 24 A fellebbezés első jogalapjával a fellebbező lényegében annak a megtámadott ítélet 34. pontjában történő megállapítását rója fel a Törvényszéknek, hogy a Taiga által a korábbi védjegy használatának igazolására benyújtott bizonyítékokban említett ruházati cikkek mindegyikének ugyanaz a rendeltetése. A Törvényszék tehát tévesen mondta ki, hogy ezen áruk nem alkotják a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó áruk egyik önálló alkategóriáját.
- 25 E jogalap első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszéknek nem a bizonyítékokban szereplő árukra kellett volna alapítania értékelését, hanem azokra, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták. A Törvényszéknek tehát arra a kérdésre kellett volna választ adnia, hogy a korábbi védjegyet az áruk olyan kellően széles kategóriája tekintetében lajstromozták-e, amelyen belül több önálló alkategória is elkülöníthető, és ezért a használat csak az e „széles kategóriába” tartozó meghatározott árukra vonatkozott.
- 26 Az említett jogalap második részével a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, hogy az említett bizonyítékokban, illetve a bejelentett védjegy árujegyzékében külön-külön szereplő ruházati cikkek először is többféle használatra, azaz az emberi test lefedésére, elrejtésére vagy védelmére szolgálnak, másodsor pedig azt, hogy azokat különböző fogyasztói köröknek szánják, és különböző üzletekben értékesítik, így az előbbiek különböznek az utóbbiaktól.
- 27 Az EUIPO úgy véli, hogy a fellebbezés első jogalapját mint elfogadhatatlant el kell utasítani annyiban, amennyiben a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen értékelte a Taiga által a korábbi védjegy tényleges használatának bizonyítása érdekében a fellebbezési tanács elé terjesztett bizonyítékokat. Ily módon az EUIPO szerint a fellebbező anélkül vitatja a tények Törvényszék általi értékelését, hogy e tények elferdítésére vagy olyan téves jogalkalmazásra hivatkozna, amely érvénytelenítheti a Törvényszék érvelését. E jogalapot mindenesetre mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 28 A Taiga azt állítja, hogy e jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

29 Elöljáróban el kell utasítani az EUIPO-nak a fellebbezés első jogalapjának elfogadhatatlanságára alapított érvelését. A fellebbező ugyanis nem a Törvényszék ténybeli értékelését, hanem a Törvényszék által a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, az „áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban” történő használat fogalmának meghatározása érdekében alkalmazott módszert és

kritériumokat vitatja. Amennyiben tehát e jogalap azon szempontokra vonatkozik, amelyek alapján a Törvényszéknek a korábbi védjegynek az árujegyzékében szereplő árukkal és szolgáltatásokkal, illetve ezen áruk vagy szolgáltatások egy részével kapcsolatban történő, e rendelkezés értelmében vett tényleges használatát kell értékelnie, e jogalap olyan jogkérdést vet fel, amely fellebbezés keretében a Bíróság általi felülvizsgálat tárgyát képezheti (lásd ebben az értelemben: 2019. december 12-i Der Grüne Punkt kontra EUIPO ítélet, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 Érvelésében a fellebbező először is annak megállapítását rója fel a Törvényszéknek, hogy meg kell határozni, hogy a használat igazolására vonatkozóan a beavatkozó fél által közölt bizonyítékokban szereplő áruk önmagukban önálló alkategóriát képeznek-e a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó árukhoz képest, majd azt, hogy nem alkalmazta helyesen a szóban forgó áruk céljára és rendeltetésére vonatkozó kritériumot egy ilyen önálló alkategória meghatározása érdekében, és végül azt, hogy nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a szóban forgó árukat különböző fogyasztói köröknek szánják, és azokat különböző üzletekben árusítják.

31 Ennek kapcsán előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 29–32. pontjában a következőket állapította meg:

„29 A 207/2009 rendelet 42. cikkének azon rendelkezései, amelyek lehetővé teszik, hogy a korábbi védjegyet az áruknak és szolgáltatásoknak csak azon része tekintetében tekintsék lajstromozottnak, amelyek tekintetében a védjegy tényleges használatát igazolták, egyrészt a korábbi védjegy jogosultjának a lajstromozáshoz fűződő jogai korlátozását jelentik, így e rendelkezéseket nem lehet akként értelmezni, hogy az a korábbi védjegy által nyújtott oltalom terjedelmének indokolatlan korlátozásához vezessen, különösen abban az esetben, ha azok az áruk és szolgáltatások, amelyek tekintetében a védjegyet lajstromozták, megfelelően körülhatárolt kategóriát képeznek, másrészt e rendelkezéseket össze kell békíteni az említett jogosult azon jogos érdekével, hogy a jövőben áruinak vagy szolgáltatásainak skáláját kiszélesíthesse az azon árukra és szolgáltatásokra vonatkozó kifejezések keretein belül, amelyek tekintetében a védjegyet lajstromozták, és ezáltal abban az oltalomban részesüljön, amelyet az említett védjegy lajstromozása biztosít a számára (lásd ebben az értelemben: 2005. július 14-i Reckitt Benckiser [España] kontra OHIM – Aladin [ALADIN] ítélet, T-126/03, EU:T:2005:288, 51. és 53. pont).

30 Ha valamely védjegyet az áruk vagy szolgáltatások olyan kategóriája tekintetében lajstromozták, amely elég széles ahhoz, hogy azon belül több, önállóan tekinthető alkategóriát lehessen elkülöníteni, a védjegy tényleges használatának a felszólalási eljárásban, ezen áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében történő igazolása csak arra az alkategóriára vagy alkategóriákra jelent oltalmat, amelybe vagy amelyekbe azok az áruk és szolgáltatások tartoznak, amelyek tekintetében a védjegyet ténylegesen használták. Ezzel szemben, ha egy védjegyet olyan pontos és körülhatárolt módon meghatározott áruk vagy szolgáltatások tekintetében lajstromozták, hogy az érintett kategórián belül nem lehet jelentős felosztást végezni, akkor a védjegy tényleges használatának az említett áruk vagy szolgáltatások tekintetében történő igazolása a felszólalás szempontjából szükségképpen kiterjed e kategória egészére (2005. július 14-i Reckitt Benckiser [España] kontra OHIM – Aladin [ALADIN] ítélet, T-126/03, EU:T:2005:288, 45. pont; 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma [RESPICUR] ítélet, T-256/04, EU:T:2007:46, 23. pont).

31 Ugyanakkor, bár a részleges használat fogalmának az a szerepe, hogy azok a védjegyek, amelyeket egy adott árukategória tekintetében nem használnak, ne legyenek foglaltak, ez nem járhat azzal a hatással, hogy megfossa az említett védjegy jogosultját az oltalom egészétől azon áruk tekintetében, amelyek – anélkül, hogy szorosan véve azonosak lennének azokkal, amelyek tekintetében a tényleges használatot igazolni tudta – alapvetően nem térnek el azoktól, és ugyanabba a csoportba tartoznak, amely csak önkényes módon osztható fel. E tekintetben megjegyzendő, hogy a gyakorlatban kivitelezhetetlen, hogy a védjegyjogosult a lajstromozással

érintett áruk minden egyes elképzelhető változata tekintetében bizonyítékot szolgáltatson a védjegy használatának igazolására. Következésképpen »az áruk vagy szolgáltatások egy részének« fogalma nem terjedhet ki a hasonló áruk vagy szolgáltatások minden egyes kereskedelmi változatára, csak azon árukéra vagy szolgáltatásokéra, amelyek kellően elkülöníthetők ahhoz, hogy egységes kategóriákat vagy alkategóriákat képezzenek (2005. július 14-i Reckitt Benckiser [España] kontra OHIM – Aladin [ALADIN] ítélet, T-126/03, EU:T:2005:288, 46. pont; 2014. március 6-i Anapurna kontra OHIM – Annapurna [ANNAPURNA] ítélet, T-71/13, nem tették közzé, EU:T:2014:105, 63. pont).

- 32 Azzal kapcsolatban, hogy az áruk önállóan tekinthető egységes alkategória részét képezik-e, az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy abban az esetben, amikor a fogyasztó mindenekelőtt sajátos igényeinek megfelelő árut vagy szolgáltatást keres, a szóban forgó áru vagy szolgáltatás célja vagy rendeltetése meghatározó jellegű lesz választásának irányultságát illetően. Ennélfogva, mivel a fogyasztók minden vásárlást megelőzően a cél vagy rendeltetés szempontját veszik figyelembe, az az elsődleges szempont áruk vagy a szolgáltatások alkategóriájának meghatározásakor. Ezzel szemben a szóban forgó áruk jellege, valamint jellemzőik önmagukban véve nem relevánsak az áruk vagy szolgáltatások alkategóriáinak meghatározása szempontjából (2016. október 18-i August Storck kontra EUIPO – Chiquita Brands [Fruitfuls] ítélet, T-367/14, nem tették közzé, EU:T:2016:615, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat)."
- 32 E jogszabályokra és az ítélkezési gyakorlatból eredő elvekre tekintettel a Törvényszék a megtámadott ítélet 33–36. pontjában megvizsgálta, hogy a Taiga által szolgáltatott bizonyítékokkal érintett áruk az áruk önálló alkategóriáját képezik-e a korábbi védjeggyel jelölt, a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó, kizárólag az időjárással szembeni védelmet biztosító külső ruházati cikkekből álló árukhoz képest. Először is a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy ezen árucikkeknek „azonos a rendeltetése, mivel [az a céljuk], hogy az emberi testet befedjék, elrejtsek, díszítsék és az időjárás elemektől védjék”, és „mindenesetre nem tekinthetők »alapvetően eltérőnek«” a megtámadott ítélet 31. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében. Másodszor a Törvényszék megállapította, hogy az említett áruk sajátos jellemzői, különösen azok, amelyek célja az időjárással szembeni védelem, főszabály szerint nem bírnak jelentőséggel, mivel a megtámadott ítélet 32. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatnak megfelelően „az áruk [...] jellemzői[...] önmagukban véve nem relevánsak az áruk vagy szolgáltatások alkategóriáinak meghatározása szempontjából”. Következésképpen a Törvényszék az első jogalapot elutasította.
- 33 A 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének első mondata értelmében az európai uniós védjegy bejelentője kérheti annak a korábbi védjegy jogosultja általi igazolását, hogy e korábbi védjegy a felszólalás tárgyát képező védjegy bejelentésének meghirdetését megelőző öt év során az Unióban „tényleges használat” tárgyát képezte.
- 34 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a „tényleges használat” az uniós jog önálló fogalma (lásd ebben az értelemben: 2003. március 11-i Ansul ítélet, C-40/01, EU:C:2003:145, 25–31. pont).
- 35 E tekintetben ahhoz, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy valamely védjegy a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének első mondata értelmében „tényleges használat” tárgyát képezi, az szükséges, hogy e védjegyet alapvető funkciójának megfelelően használják, amely abban áll, hogy biztosítsa a fogyasztó vagy végső felhasználó számára a védjeggyel jelölt áru vagy szolgáltatás származásának azonosíthatóságát, lehetővé téve ezáltal számára, hogy ezen árut vagy szolgáltatást az összetévesztés veszélye nélkül megkülönböztesse a máshonnan származóktól (lásd ebben az értelemben: 2019. október 17-i Landeskammer für Land- und Forstwirtschaft in Steiermark kontra Schmid ítélet, C-514/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:878, 36. és 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az olyan védjegy ugyanis, amelyet nem használnak, nem csupán a versenyt akadályozza – azáltal, hogy korlátozza azon megjelölések skáláját, amelyeket mások védjegyként lajstromoztathatnak, és megfosztja a versenytársakat attól a lehetőségtől, hogy ezen védjegyet vagy hasonló védjegyet használjanak, amikor olyan árukat hoznak forgalomba vagy olyan szolgáltatásokat

nyújtanak a belső piacon, amelyek azonosak a védjegy árujegyzékébe tartozókkal vagy hasonlóak azokhoz –, hanem az áruk szabad mozgását, illetve a szolgáltatásnyújtás szabadságát is (2012. december 19-i Merken ítélet, C-149/11, EU:C:2012:816, 32. pont).

- 36 Ahhoz, hogy valamely védjegy ezen alapvető funkciót betölthesse, a 207/2009 rendelet jogok összességét biztosítja a védjegy jogosultja számára, jóllehet azokat az említett funkció ellátásához szigorúan szükséges mértékre korlátozza, ahogyan azt a főtanácsnok az indítványának 40. pontjában megjegyezte.
- 37 A 207/2009 rendelet 15. cikke ennek megfelelően úgy rendelkezik, hogy a korábbi védjegyet csak akkor indokolt oltalomban részesíteni, ha az „az Unióban az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban [tényleges használat]” tárgyát képezi.
- 38 E rendelet 42. cikkének (2) bekezdése a fenti szabályt a felszólalási eljárások sajátos összefüggésében alkalmazza. Az említett rendelet 42. cikke (2) bekezdésének utolsó mondata úgy rendelkezik, hogy ha a korábbi védjegyet csak az árujegyzékben szereplő áruk, illetve szolgáltatások egy részével kapcsolatban használták, a felszólalás vizsgálata során úgy kell tekinteni, mintha a védjegyet csak az érintett áruk, illetve szolgáltatások tekintetében lajstromozták volna.
- 39 Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, amint azt a főtanácsnok az indítványának 47. pontjában tette, hogy azon áru- vagy szolgáltatási kategóriák terjedelme, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták, meghatározó eleme azon igazságos egyensúlynak, amely egyrészt a korábbi védjegy jogosultjára ruházott kizárólagos jogok fenntartása és védelme, másrészt pedig e jogok annak elkerülése érdekében történő korlátozása között áll fenn, hogy valamely részleges jelleggel használt védjegy kiterjedt oltalmat élvezzen, azon egyetlen okból kifolyólag, hogy azt az áruk és szolgáltatások széles köre tekintetében lajstromozták, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 29–31. pontjában helyesen vett figyelembe.
- 40 Ami az „áruk vagy szolgáltatások egy részének” a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdésében szereplő fogalmát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság e rendelet 43. cikke (1) bekezdésének alkalmazása keretében korábban már kimondta, hogy az európai uniós védjegybejelentésben említett áruk alkategóriáját olyan kritérium segítségével kell azonosítani, amely lehetővé teszi ezen alkategória kellően pontos körülhatárolását (lásd ebben az értelemben: 2014. december 11-i OHIM kontra Kessel medintim ítélet, C-31/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2436, 37. pont).
- 41 Márpedig, amint arra a főtanácsnok az indítványának 58. pontjában rámutatott, a Bíróság által a fenti ítéletben végzett elemzés átültethető a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének alkalmazása keretében, mivel az áruk vagy szolgáltatások valamely önálló alkategóriája meghatározásának, akár a lajstromozási kérelemben szereplő áru- vagy szolgáltatási jegyzék korlátozására irányuló kérelem, akár felszólalás keretében kerül rá sor, azonos kritériumokon kell alapulnia, oly módon, hogy ez az összetéveszthetőség értékelése keretében lehetővé tegye az – azonos kritériumok alapján meghatározott – szóban forgó áruk vagy szolgáltatások összehasonlítását.
- 42 Ebből egyrészt az következik, amint arra a főtanácsnok az indítványának 50. pontjában rámutatott, hogy az a fogyasztó, aki olyan árut vagy szolgáltatást kíván megvásárolni, amely pontosan és körülírt módon meghatározott kategóriába tartozik, de amely kategórián belül nem lehet jelentős felosztást végezni, az említett kategóriába tartozó valamennyi árut és szolgáltatást összekapcsolja a korábbi védjeggyel, és ezért e védjegy betölti az említett áruk vagy szolgáltatások származásának biztosítására irányuló alapvető funkcióját. Ilyen körülmények között elegendő azt megkövetelni a korábbi védjegy jogosultjától, hogy e védjegy tényleges használatát az említett homogén kategóriába tartozó áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében bizonyítsa.

- 43 Másrészt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 52. pontjában a valamely széles, több önálló alkategóriára osztható kategóriába tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában rámutatott, a korábbi védjegy jogosultjától azt kell megkövetelni, hogy e védjegy tényleges használatát ezen önálló alkategóriák mindegyike tekintetében bizonyítsa. Ha ugyanis a korábbi védjegy jogosultja a védjegyet olyan áruk vagy szolgáltatások széles skálája tekintetében lajstromoztatta, amelyeket adott esetben forgalmazhat, de ezt nem tette meg az azon védjegybejelentés meghirdetését megelőző öt évben, amellyel szemben felszólalást nyújtott be, az ahhoz fűződő érdeke, hogy a korábbi védjegy ezen áruk vagy szolgáltatások tekintetében oltalomban részesüljön, nem élvezhet elsőbbséget a versenytársak ahhoz fűződő érdekével szemben, hogy védjegyüket az említett áruk vagy szolgáltatások tekintetében lajstromoztassák.
- 44 Az áruk vagy szolgáltatások valamely önállóan tekinthető egységes alkategóriájának azonosítása céljából alkalmazandó releváns kritériumot vagy kritériumokat illetően a Bíróság lényegében úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások céljának és rendeltetésének kritériuma alapvető szempontnak minősül az áruk önálló alkategóriájának meghatározása során (lásd ebben az értelemben: 2014. december 11-i OHIM kontra Kessel medintim ítélet, C-31/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2436, 39. pont).
- 45 Ezen elvek fényében kell először is megvizsgálni a fellebbezés első jogalapjának első részét, amely szerint a Törvényszéknek az annak meghatározására irányuló elemzése keretében, hogy létezik-e olyan egységes alkategória, amely önállóan tekinthető, azokat az árukat kellett volna alapul vennie, amelyek vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták.
- 46 E tekintetben rá kell mutatni arra, hogy mind a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdése utolsó mondatának szövegéből, mind pedig a jelen ítélet 39–42. pontjából az következik, hogy elsősorban azon árukra tekintettel, amelyek tekintetében a korábbi védjegy jogosultja a korábbi védjegy használatát bizonyította, konkrétan kell értékelni, hogy ezen áruk az érintett áruosztályba tartozó árukhoz képest önálló alkategóriát képeznek-e, oly módon, hogy azon árukat, amelyek tekintetében a korábbi védjegy tényleges használatát igazolták, össze kell vetni az említett védjegybejelentésben szereplő áruk kategóriájával.
- 47 Márpedig a Törvényszék a megtámadott ítélet 33. pontjában megvizsgálta, hogy a Taiga által a használat igazolása érdekében benyújtott bizonyítékokban említett áruk önálló alkategóriát képeznek-e a Nizzai Megállapodás szerinti 25. osztályba tartozó árukhoz képest, azaz azon általánosabb kategóriához képest, amely vonatkozásában a korábbi védjegyet lajstromozták. Ezenkívül a Törvényszék helyesen vetette össze az említett árukat ezzel az általánosabb kategóriával, azt megelőzően, hogy a megtámadott ítélet 34. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a fent említett áruk nem tekinthetők alapvetően különbözőnek.
- 48 Következésképpen a fellebbezés első jogalapjának első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 49 Ezt követően, a fellebbezés első jogalapja második részének vonatkozásában, a fellebbező annak első kifogásában azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem alkalmazta helyesen a szóban forgó áruk céljának és rendeltetésének kritériumát az áruk valamely önálló alkategóriájának meghatározása érdekében. E kifogást szintén mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 50 A 2014. december 11-i OHIM kontra Kessel medintim ítéletből (C-31/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2436, 37. és 39–41. pont) ugyanis kitűnik, hogy a szóban forgó áruk célja és rendeltetése kritériumának nem az a célkitűzése, hogy elvont vagy mesterséges módon az áruk önálló alkategóriáit határozza meg, hanem azt koherens és konkrét módon kell alkalmazni, ahogyan arra a főtanácsnok az indítványának 70. és 71. pontjában rámutatott.

- 51 Következésképpen, ha a jelen ügyszóhoz hasonlóan az érintett áruknak – mint az gyakran előfordul – több célja és rendeltetése is van, a fellebbező állításával ellentétben nem lehet az áruk valamely elkülönült alkategóriájának fennállását oly módon meghatározni, hogy ezen áruk egyes lehetséges céljait külön-külön veszik figyelembe. Az ilyen megközelítés ugyanis nem teszi lehetővé az önálló alkategóriák koherens módon történő azonosítását, és amint arra a főtanácsnok az indítványának 71. pontjában rámutatott, a korábbi védjegy jogosultját megillető jogok túlzott korlátozásához vezet, különösen a tekintetben, hogy nem veszik kellőképpen figyelembe az ahhoz fűződő jogos érdekét, hogy a jövőben kiszélesítse azon áruinak vagy szolgáltatásainak skáláját, amelyek tekintetében a védjegyet lajstromozták.
- 52 A Törvényszék ennek következtében helyesen járt el, amikor nem külön-külön vette figyelembe a szóban forgó áruk minden egyes használati módját, nevezetesen az emberi test befedését, elrejtését, díszítését vagy védelmét, mivel e különböző használati módok ezen áruk forgalomba hozatala tekintetében összekapcsolódnak, amint azt a főtanácsnok az indítványának 72. pontjában hangsúlyozta.
- 53 Végül a fellebbezés első jogalapja második részének második kifogását, amelyben a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a szóban forgó árukat eltérő fogyasztói körnek szánják, és hogy azokat különböző üzletekben értékesítik, szintén mint megalapozatlant el kell utasítani, mivel az ilyen kritériumok nem az áruk önálló alkategóriájának meghatározása, hanem az érintett vásárlóközönség értékelése szempontjából relevánsak (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2014. december 11-i OHIM kontra Kessel medintim ítélet, C-31/14 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2436, 37. és 41. pont).
- 54 Következésképpen a fellebbezés első jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalapról

- 55 A fellebbezés második jogalapja három részből áll.

A második jogalap első részéről

– A felek érvei

- 56 A fellebbezés második jogalapjának első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy mivel a Törvényszék tévesen alkalmazta a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó feltételeket, a Törvényszék tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a bejelentett védjeggyel érintett „ruházati cikkek” és „kalapárúk” azonosak a korábbi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal.
- 57 Az EUIPO és a Taiga úgy véli, hogy a fellebbezés első jogalapjának első részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

– A Bíróság álláspontja

- 58 Mivel a fellebbezés második jogalapjának első része kizárólag a korábbi védjegy tényleges használatára vonatkozó feltételek téves alkalmazásán alapul, és mivel a Törvényszék – amint az a jelen ítélet 47., 52. és 53. pontjából kitűnik – e tekintetben nem követett el hibát, ezt a részt mint megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalap második részéről

– A felek érvei

- 59 A fellebbezés második jogalapjának második részében, amely három kifogásra oszlik, a fellebbező vitatja a Törvényszéknek az ütköző megjelölések vizuális, hangzásbeli és fogalmi hasonlóságára vonatkozó értékelését.
- 60 Az első kifogást illetően a fellebbező úgy véli, hogy ha a Törvényszék figyelembe vette volna a bejelentett védjegy szokatlan összetételét, amely az „aszimmetrikus mássalhangzók” jelenlétéből és az „igh” betűcsoportra tekintettel e védjegy szokatlan írásmódjából ered, nem jutott volna arra a következtetésre, hogy az ütköző megjelölések vizuális szempontból hasonlóak.
- 61 A második kifogást illetően a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen „feltételezte”, bármilyen, azt alátámasztó bizonyíték nélkül, hogy a „ti” betűcsoport mindig „tai”-ként ejtendő. Márpedig nyilvánvaló, hogy nem ez a helyzet, következésképpen nem feladata, hogy e tekintetben bizonyítékokat terjesszen elő.
- 62 Ami a harmadik kifogást illeti, a fellebbező a Törvényszék azon elemzését bírálja, amelynek értelmében az utóbbi megállapította, hogy az ütköző megjelölések közötti fogalmi különbségeket nem támasztották alá az Unió területének egésze vonatkozásában, és ennek folytán e különbségek nem alkalmasak az e megjelölések között fennálló vizuális és hangzásbeli hasonlóságok semlegesítésére. Először is, ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 71. pontjában megállapított, a „tajga” kifejezés „pontos és azonnali” jelentéssel bír, nemcsak az „európai kontinens” északi és keleti részének átlagfogyasztói számára, hanem e kontinens déli részének fogyasztói, valamint az angol nyelvű fogyasztók számára is. A „tajga” elnevezésű boreális erdő nem vitatott mérete, valamint ez utóbbinak az egész világon betöltött jelentősége miatt e kifejezés az „európai kontinensen” és azon kívül is az általános oktatás körébe tartozik.
- 63 Másodszor, a Törvényszék tévedett, amikor nem alkalmazta azon saját ítélkezési gyakorlatát, amely szerint az ütköző megjelölések közötti fogalmi különbségek fennállásának megállapításához elegendő, ha egy kifejezést az Unió egy részében értenek.
- 64 Az EUIPO azt állítja, hogy a fellebbezés második jogalapja második részének alátámasztására felhozott első, második és harmadik kifogást mint elfogadhatatlant el kell utasítani, és mindenestre az első és a harmadik kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 65 A Taiga úgy véli, hogy a második jogalap e részét mint megalapozatlant el kell utasítani.

– A Bíróság álláspontja

- 66 Meg kell állapítani, hogy a fellebbezés második jogalapja második részének első és második kifogásával a fellebbező az ütköző megjelölések hangzásbeli és vizuális hasonlóságának a Bíróság általi újbóli értékelését próbálja elérni, anélkül azonban, hogy e tekintetben a tények vagy a bizonyítékok Törvényszék általi elferdítésére hivatkozna.
- 67 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdése és az Európai Unió Bíróságának alapokmánya 58. cikkének első bekezdése szerint a fellebbezés csak jogkérdésekre vonatkozhat. Kizárólag a Törvényszék hatásköre terjed ki az elé terjesztett releváns tények, valamint bizonyítékok megállapítására és értékelésére. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – feltéve, hogy nem ezek elferdítéséről van szó – nem jogkérdés, amelyet a fellebbezés keretében a Bíróságnak felül kellene vizsgálnia. Márpedig az ütköző megjelölések

hangzásbeli és vizuális hasonlóságának értékelése ténybeli értékelésnek minősül (2015. március 19-i MEGA Brands International kontra OHIM ítélet, C-182/14 P, EU:C:2015:187, 47. és 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 68 Következésképpen a fellebbezés második jogalapja második részének első és második kifogását mint elfogadhatatlant el kell utasítani mivel azok a tények újbóli értékelésére irányulnak.
- 69 Egyébiránt, mivel meg kell állapítani, hogy a második kifogás keretében a fellebbező azt kifogásolja, ahogyan a Törvényszék a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat alkalmazta, és azt rója fel neki, hogy anélkül, hogy azt bármiféle bizonyíték alátámasztotta volna, „feltételezte”, hogy a „ti” betűcsoport kiejtése mindig „tai”, és azt követelte meg a fellebbezőtől, hogy ennek ellenkezőjét bizonyítsa, emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet 58. pontjában a Törvényszék többek között rámutatott, hogy a fellebbezési tanácsnak a vitatott határozat 40. pontjában szereplő megállapítása szerint legalábbis az angol nyelvű fogyasztók számára az ütköző védjegyekben szereplő „ti” és a „tai” szótag kiejtése megegyezik. Ezenkívül a megtámadott ítélet 60–62. pontjában a Törvényszék jóváhagyta a fellebbezési tanács azon megállapítását, amely szerint az ütköző megjelölések hangzásbeli szempontból azonosak, legalábbis az angol nyelvű fogyasztók számára, miután hangsúlyozta, hogy a fellebbező nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak megállapítását, hogy az ütköző megjelölések „ti” és „tai” első szótagjának hangzása nem azonos az angol nyelvű vásárlóközönség számára.
- 70 Márpedig a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor ezen értékelés jóváhagyása érdekében figyelembe vette azt a tényt, hogy a fellebbező nem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely alapján kétségbe lehetne vonni a fellebbezési tanács azon értékelését, amely szerint a „ti” és a „tai” első szótagot az angol nyelvű fogyasztói kör azonos módon ejti ki. Egyrészt ugyanis az említett értékelést az *Oxford English Dictionary* egyik példájával szemléltették, amint az a vitatott határozat 40. pontjából is kitűnik. Másrészt a Törvényszékhez benyújtott, hatályon kívül helyezés iránti kereset keretében a fellebbező feladata azon állítólagos hibák bizonyítása, amelyek szerinte a vitatott határozatot érintik.
- 71 Következésképpen a fellebbezés második jogalapja második részének második kifogását mint megalapozatlant el kell utasítani annyiban, amennyiben azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette a bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat.
- 72 Harmadik kifogásával először is a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 71. pontjában megállapította, hogy az ügy egyetlen irata sem teszi lehetővé annak bizonyítását, hogy a „tajga” szó „pontos és azonnali” jelentéssel bír az angol nyelvű átlagfogyasztók és az „európai kontinens” déli részének átlagfogyasztói számára.
- 73 Ezzel az érveléssel a fellebbező – anélkül, hogy olyan jogi érvelést terjesztene elő, amely konkrétan a megtámadott ítéletben szereplő téves jogalkalmazás azonosítására irányul – a tények és bizonyítékok Bíróság általi újbóli értékelését próbálja elérni. Mivel egyáltalán nem hivatkozik e tények és bizonyítékok elferdítésére, a fent említett érvelést mint elfogadhatatlant el kell utasítani (lásd ebben az értelemben: 2019. november 13-i Outsourcing Professional Services kontra EUIPO ítélet, C-528/18 P, nem tették közzé, EU:C:2019:961, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 74 Másodszor annyiban, amennyiben a fellebbező a Törvényszék által az ütköző megjelölések fogalmi hasonlóságának értékelése keretében alkalmazott módszert és szempontokat vitatja, valójában azt rója fel neki, hogy tévesen alkalmazta a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját, ami olyan jogkérdésnek minősül, amely fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálatának tárgyát képezheti (lásd ebben az értelemben: 2019. december 12-i Der Grüne Punkt kontra EUIPO ítélet, C-143/19 P, EU:C:2019:1076, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat)

- 75 A fellebbező azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 67. és 71. pontjában úgy ítélte meg, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy a „tajga” szó „pontos és azonnali” jelentéssel bír az uniós fogyasztók összessége által alkotott érintett vásárlóközönség számára, jóllehet a Törvényszék ítélkezési gyakorlatából nem tűnik ki, hogy a szóban forgó kifejezést az érintett vásárlóközönség egészének értenie kell. Elegendő ugyanis, ha az érintett vásárlóközönségnek csak egy része kapcsolja össze a szóban forgó kifejezést egy sajátos fogalommal ahhoz, hogy az ütköző megjelölések közötti vizuális és hangzásbeli hasonlóságok semlegesítésére alkalmas fogalmi különbségek fennállása az érintett vásárlóközönség egésze tekintetében megállapítható legyen.
- 76 Márpedig a Bíróság kimondta, hogy amennyiben valamely európai uniós védjegy jogosultja a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján olyan hasonló európai uniós védjegy lajstromozása ellen nyújt be felszólalást, amellyel a védjegye összetéveszthető, az ilyen felszólalásnak helyt kell adni, amennyiben az összetéveszthetőség az Unió egy részében megállapítást nyer (2016. szeptember 22-i *combit Software* ítélet, C-223/15, EU:C:2016:719, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 77 Következésképpen, ha az ütköző megjelölések között vizuális és hangzásbeli hasonlóságok állnak fenn az érintett vásárlóközönség azon jelentős része tekintetében, amely tekintetében nem bizonyították az e hasonlóságok semlegesítésére alkalmas fogalmi különbségek fennállását, a Törvényszéknek el kell végeznie az összetéveszthetőség átfogó elemzését (lásd ebben az értelemben: 2020. március 4-i *EUIPO kontra Equivalenza Manufactory* ítélet, C-328/18 P, EU:C:2020:156, 74–76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 78 A Törvényszék következésképpen nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor figyelembe vette azt a tényt, hogy a fellebbező nem bizonyította, hogy az érintett vásárlóközönség jelentős része számára a „tajga” szó „pontos és azonnali” jelentéssel bír.
- 79 Ennélfogva a fellebbezés második jogalapjának második részét mint részben elfogadhatatlant és mint részben megalapozatlant el kell utasítani.

A második jogalap harmadik részéről

– A felek érvei

- 80 A fellebbezés második jogalapjának harmadik részével a fellebbező arra hivatkozik, hogy nem áll fenn az érintett vásárlóközönség képzetében a 207/2009 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése értelmében vett összetévesztés veszélye, mivel ami az utóbbi átfogó értékelését illeti, először is az ütköző megjelöléseket különböző üzletekben értékesítik, másodszor, a „taiga” és a „tigha” szavak közötti vizuális különbségek jelentősebbek, mint bármely feltételezett hangzásbeli hasonlóság, harmadszor pedig a szóban forgó áruk csekély mértékben hasonlóak.
- 81 Az EUIPO úgy véli, hogy a fellebbezés második jogalapjának harmadik részét mint elfogadhatatlant és mindenestre mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 82 A Taiga azt állítja, hogy e részt mint megalapozatlant el kell utasítani.

– A Bíróság álláspontja

- 83 A fellebbezés második jogalapjának harmadik részét mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel a fellebbező nem jelöli meg a megtámadott ítélet egyetlen olyan pontját sem, amelyet vitat, és nem hivatkozik a Törvényszék téves jogalkalmazására, hanem az első fokon benyújtott keresetlevelében már

kifejtett érvelésének felidézésére szorítkozik (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 6-i Basic Net kontra EUIPO ítélet, C-547/17 P, nem tették közzé, EU:C:2018:682, 43. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 84 Következésképpen a fellebbezés második jogalapját mint részben elfogadhatatlant és mint részben megalapozatlant el kell utasítani.
- 85 A fenti megfontolásokra, a fellebbezést mint részben megalapozatlant és mint részben elfogadhatatlant el kell utasítani.

A költségekről

- 86 A Bíróság eljárási szabályzatának 137. cikke alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó, a költségekről az eljárást befejező ítéletben vagy végzésben kell határozni. Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében, amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.
- 87 Mivel a fellebbező pervesztes lett, az EUIPO és a Taiga kérelmének megfelelően kötelezni kell a jelen fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

- 1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.**
- 2) A Bíróság az ACTC GmbH-t kötelezi a költségek viselésére.**

Aláírások